

— За какво да ти прощавамъ, Грозю... Нѣма за какво!

— Има, ти знаешъ — за синура, дето го изорахъ.

— Е, казахъ ти тогава, Грозю, съ кривина не се живѣе.

— Ще го върна! И отъ моето ще придамъ...

— Направѣ го, Грозю. Казано е: като те чуكنе Горниятъ, виждашъ и подъ себе си!

— Чичо Кръстане, и други грѣхъ имамъ азъ предъ тебе... Ти не знаешъ. Онази година, когато се скарахме, дигнахъ отъ вашитѣ снопи...

— Знамъ — прекъсна го кротко Кръстанъ — единъ цѣлъ кръстецъ. Казаха ми още тогава децата. Личеше и пжтека, дето си влѣкълъ снопитѣ. Можехме да докажемъ. Ала азъ спрѣхъ нашитѣ. Не искахъ да срамя бащиното ти име, Гроздане...

— Чичо Кръстане, прощавай... — посегна пакъ Грозю, почти просълзенъ, но старецътъ отново го спрѣ.

— Господъ да прощава, Грозю; Той ни е сѣдникътъ. Хайде, впрегни колата, че закѣснѣхме. Ходихъ да гледамъ насамъ едно нашо мѣсто, дали е за оранъ... Да си ходимъ; притѣмнява.

До лѣтото Грозю остави изораната межда, върна и две кофи жито на Кръстана. Оттогава като че ли стана и по-другъ — по-добъръ, по-сговорчивъ. Хората се чудѣха. Само Кръстанъ знаеше истинската причина.

